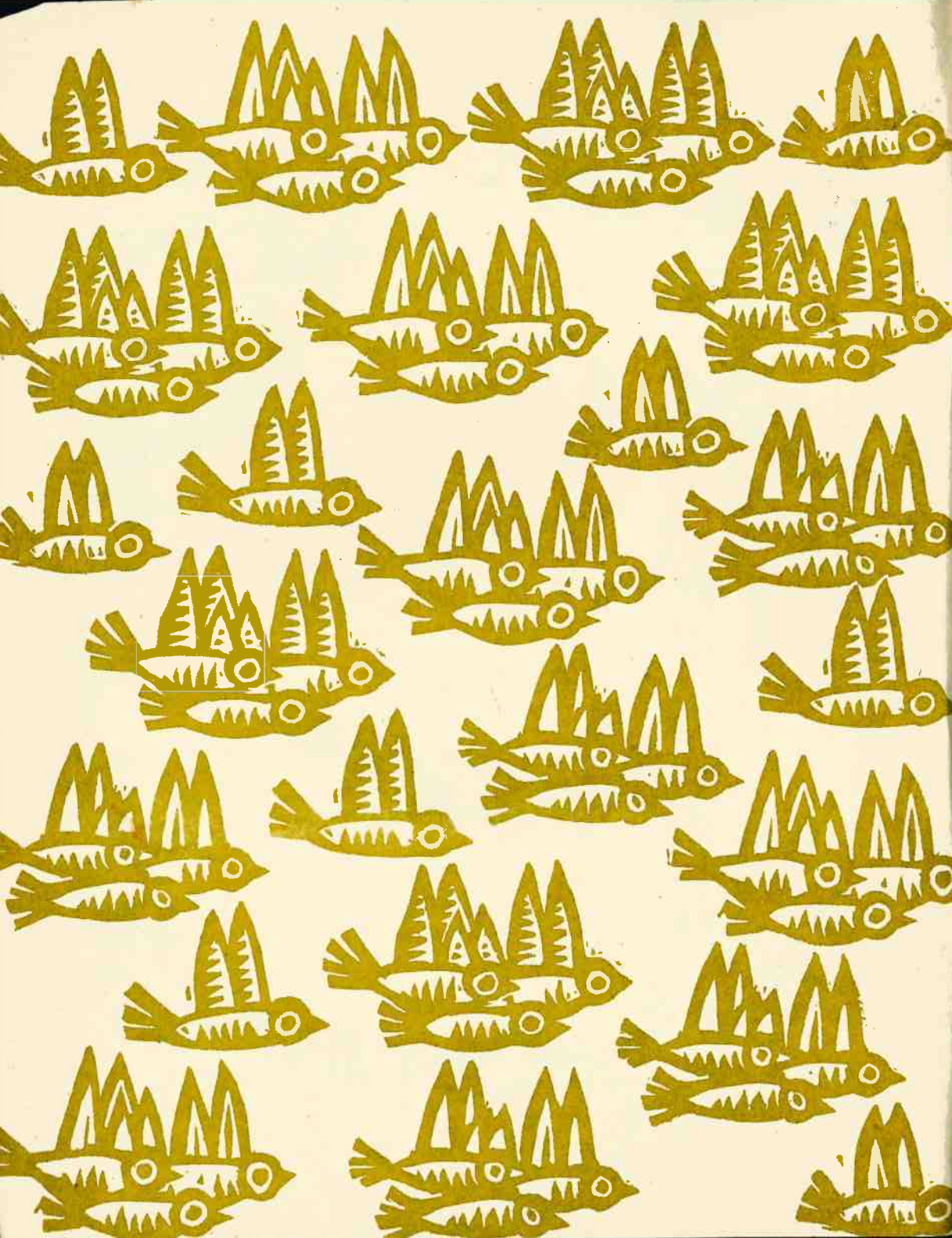

E. SELELIONIS

VÉJO
BURÉS

E. SELELIONIS

VÉJO BURÉS

**ILIUSTRAVO
R. ULBIKAITĖ**

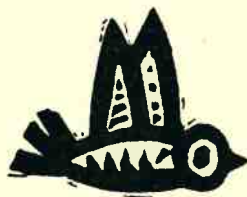
Lietuvių Kultūros Židinio New Yorke

ANTANO MACEIKOS Vardo

BIBLIOTEKA

Skyrius 8-17

Nr. 5842

VILNIUS·1968

VĖJO BURĖS

Tai bent burės —
Vėjo burės!
Driekiasi plačiai
Nuo jūros
Lig žydrųjų Zarasų —
Tėviškės dangum visul

Ir atrodo
Gintarinė
Mano mylima
Gimtinė,
Tarsi laivas
Per marias,
Plaukia,
Keldama bures.

— Gero kelio!
Gero vėjo! —
Mums saulutė
Palinkėjo.
— Ačiū, ačiū! —
Jai šaukiu,—
Juk ir aš
Drauge plaukiu.

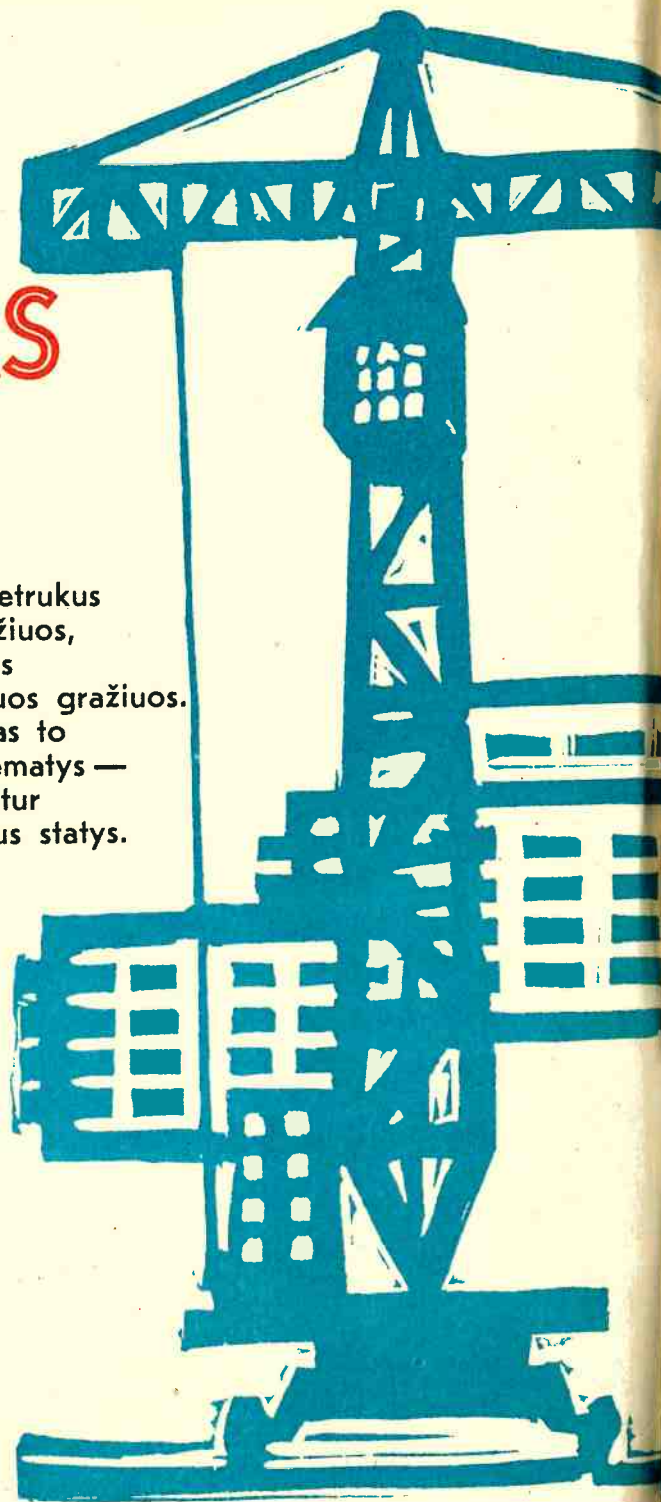

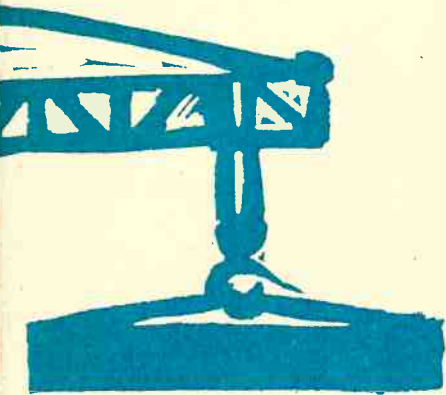
KRANAS

Linksi kaklas
Aukšto kranu.
Čia dar niekas
Negyveno.
Čia dar namas
Be langų
Ir be klegančių
Vaikų.

Lingu, lingu —
Reik skubėti!
Štai jau stogą
Baigiam dėti.
Statom sparčiai
Ir gerai —
Mus pagirs
Naujakuriai.

Jie netrukus
Atvažiuos,
Įsikurs
Namuos gražiuos.
Kranas to
Nebematys —
Jis kitur
Namus statys.

ŽEMĖS KALBA

Aš žemės kalbą suprantu.
Net jos prasmingą tylą.
Gerai įsiklausyk ir tu,
Kada jinai prabyla.

— Jau daugel amžių gyvenu —
Raukšlių raukšlėm vagota.
Ne kartą aš puošta žmonių,
Ir vėl karų niokota.

O man taip reikia tylumos,
Ramaus javų ošimo,
Gamyklų, fabrikų dainos,
Kūrybos įkvėpimo.

Aš darbui meilės kupina.
Kitaip gyvent nemoku.
Kančios — gana.
Karų gana!..

Taip žemė kalba žmogui.

AUGU

Auga eglutės, auga.
Stiebias liepaitės mažos.
Auga žolynai, gėlės,
Auga ir saulėn grėžias.

Auga maži paukštyčiai,
Tiesia sparnus į dangų.
Ritasi ir vaikučiai
Nuo motinėlės rankų.

Auga visi, ką saulė
Spinduliuku palyti —
Šiam nuostabiam pasauly
Augu ir aš — dukrytė.

TĖVIŠKĖLĖ

Ar vakaras pamėlęs,
Ar baltas rytas švinta,
Aš myliu tėviškėlę —
Šalelę savo gimtą.

Čia žydinčios purienos
Ir almantys upeliai,
Čia visos mano dienos —
Lyg pievose drugeliai.

Čia supa saulės ratą
Liaunų berželių šakos.
Čia į mokyklą veda
Pramintas mano takas.

Man, tėviškėle,— augti,
Tau — mano darbo laukti.

LAIŠKAI

Netrukdykite,
Prašau —
Šiandien
Laiškus aš
Rašau:

Vovai į Irkutską,
Galiai į Jakutską,
Ir dar
Trejetui draugų —
į Baku.

Daug visos šalies
Vaikų
Gauna nuo manęs
Laiškų.

O žinutės
Kaip kregždutės
Ir į Vilnių plaukia.
Jau ne aš —
Visa mūs klasė
Tų laiškųčių laukia.

Juk be galo įdomu,
Neišvykus iš namų,
Apie daug ką
Sužinoti,
Su bičiuliais pasvajoti!

Bet negąsdina
Ir toliai,
Jei bičiuliai mums —
Kaip broliai!

Ir jiems siunčiam laiškučius:
— Atvažiuokit į svečius.

Laukiam
Vilniuje draugų
Iš Irkutsko,
Iš Jakutsko
Ir Baku!

LAIVAI

Kopinėja guviai
Vėjas burėmis.
Mūs didžiuliai laivai
Plaukia jūromis.

Lai į bortus piktai
Bangos trankosi —
Laikom vairą tvirtai
Savo rankose.

Krovinių jie pilni,
Audrų gludinti.
Kapitonai jauni,
Bet užgrūdinti.

Na, o mamos tegu
Dar nebūkštuoja:
Mūs laivai ant bangų —
Upeliūkštyje.

TAU, MOKYTOJA

Mes šiandien skiname gėles
Ir skubam, bėgam klasėn.
Mes puokšteles kaip širdeles
Tau, mokytoja, nešam.

Už tavo rūpesčius visus,
Už pirmą raidę, žodį,
Už tai, kad kelias mūs tiesus —
Tau norim padėkoti.

Tegu saulutė spindulių
Tau niekad nepristinga,
Kaip žemė nepristigs gėlių,—
Kad būtum tu laiminga.

DEBESĖLIAI

Kur jūs plaukiat, debesėliai,
Per padangės upę?
Jau paukšteliai dainorėliai
Ant šakų sutūpę.

Jau šešėliais užsiklojo
Miškas, pieva, kelias.
Į namus išsilakiojo
Darbščiosios bitelės.

Jau žiedų taurelės merkias,
Šaltos rasos rieda.
Už melsvų kalvų pavargus
Saulužėlė sėda.

Debesėliai, debesėliai...
Kas ir kur jus traukia?
Tai vakariai spindulėliai
Debesėlių laukia.

Debesėliai, debesėliai—
Saulės pagalvėliai...

ŽIEMOS SVEČIAI

Čiū-žu, čiū-žu...
Be pašliūžų
Sliuogia vėjas per pusnynus.
Jau sutemę...
Miega žemė,
Kailiniais pasidabinus.

O aplinkui —
Snaigių šokis.
Baltas miškas, baltas kelias,
Čiū-žu, čiū-žu...
Švilpia rogės,
Tindiliuodamos vārpeliais.

Pasikinkęs
Šimtą kiškių,
Apšerkšnijęs, visas baltas,
Per sapnų
Užburtą mišką
Atvažiuoja Senis Šaltis.

O prie Šalčio,
Ant pasostės,—
Jo vienturtė, jo gražuolė —
Žydraakė,
Baltaskruostė
Naujametinė Snieguolė!

Skrieja rogės —
Eiklios, greitos.
Žeria
Tūkstančius žvaigždelių.
Ei berniukai,
Ei mergaitės,
Bėkite sutikt svetelių!

Tai dėl jūsų
Baltą naktį
Lenkė pūgą jie
Ir vėją,
Kad drauge
Žvaigždes uždegtų,
Prie eglutės atskubėję.

ZYLĒ PRAŠO

Oi, ziema,
Oi, speigai!
Neatšils
Dar ilgai.

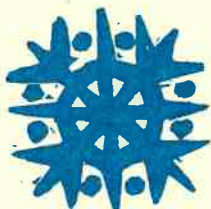
Aš visa
Sustirusi,
Nei gyva,
Nei mirusi.

Jau kelias
Dieneles
Neturiu
Ko palest.

Vaikučiai,
Paglobokite —
Nors trupinį
Man duokite!

Kai žiema
Pasibaigs,
Su pūgom,
Su speigais —

Dėkosiu,
Kaip mokėdama,
Po langeliu
Čiulbėdama.

DAINA

Nesvarbu, kas ją sukūrė,
Kiek jai metų ar dienų —
Jei daina draugų neturi,
Ji — lyg paukštė be sparnų.

Kas ją vienišą palieka,
Kas gyvena be dainos,
Tas darbe ir žygy niekad
Tikro džiaugsmo nežinos.

Su mumis ji drąsiai eina,
Mylim dainą! Traukiam dainą!

MĒLYNĒS

Mēlyna, mēlyna, kur tik eini —
Miškas nūnai — uogienojai vieni.

Mēlynas miškas, melsvas dangus;
Miškas mēlynėmis šaukia vaikus.

Tarp uogienojų — krepšeliai, krepšeliai...
Tarp uogienojų vaikai — it kupsteliai.

Braukia rankutėmis mēlynā rasā —
Tarsi paukščiukai striksi ir lesa.

Lesā, kaip moka, lesa, kaip gali:
Saujā — į burnā, dvi — į krepšelį.

Kupinus juos į namus parsineš,
Patys — panašūs į mēlynēs!

LIETUS

Virš palaukės
Žaliaplaukės
Piktas vėjas
Sukinėjos.
Šiaušės,
Ūkčiojo
Ir barės,
Debesėį
Atsivaręs.
Debesėlis
Prasivėrė —
Žemė gėrė,
Gėrė, gėrė...
Ji pagirdė
Rugelius,
Prisipildė
Griovelius,
Upeliukais
Suputojo
Ir — lietučiui
Padėkojo.

VARVEKLIAI

Vos rytmetį saulės
Prasiveria akys,
Nutįsta nuo stogo
Pavasario žvakės.

Jos ištisą dieną
Žėruoja ir dega —
Vaikučiams pavasario
Pasaką seka.

Taip bunda gamta,
Nugalėdama žiemą.
Išbėkit, vaikučiai,
Į lašantį kiemą,

Kad ten, kur varvekliai
Vaivorykštes mėto,
Jums džiaugsmo ir saulės
Širdin prilašėtų.

EGLIŲ ŠOKIS

Debesėliais prie šilo
Raitas vėjas atjojo.
Ir kad sudrumstė tylą!
Ir kad smuikais užgrojo!

To tik eglės telaukė —
Šoko visos į būrį,
Net spygliais baltaplaukei
levai skarą pradūrė.

Vienos žaidė ratelį,
Kitos lankstėsi, supos,—
Rodos, šilo aikštelė,
O ne eglės ten sukos.

Plaikstos žaliosios skaros.
Vėjas dako jas, dako...
Nors šokėjos ir geros,—
Muzikantas pavargo.

Čiupo smičių neramų
Ir padange nunėrė.
Tik ieva dar į žemę
Baltus žiedlapius bėrė...

OBELAITĖS

Prisodinom obelaičių
Pakelius.
Tegu augs — liaunutės, dailios,
Težaliuos!

Bus diena, ir obelaitės
Pražydės.
Tarsi nuotakos sutiks mus,
Palydės.

Tyliai sveikins upės juostą
Ir laukus,
Baltu nuometu papuošę
Vainikus.

Rudenėjant, nubučiuotos
Spindulių,
Jos apsunks nuo raudonšonių
Obuolių.

Ir kievienu savo vaisium
Ant šakos
Obelaitės mums už triūsą
Padėkos!

TURINYS

Vėjo burės	3
Kranas	4
Žemės kalba	5
Augu	7
Tėviškėlė	7
Laiškai	8
Laivai	11
Tau, mokytoja	12
Debesėliai	13
Žiemos svečiai	15
Zylė prašo	20
Daina	21
Mėlynės	22
Lietus	24
Varvekliai	25
Eglių šokis	26
Obelaitės	30

JAUNESNIAM MOKYKLINIAM AMŽIUI

Эдуардас Селеніс
ПАРУСА ВЕТРОВ

На литовском языке

*

Redaktorė D. Montvilienė

Techn. redaktorius V. Zdancevičius. Korektorė R. Gabrielavičienė

Pasirašyta spaudai 1968.III.14. Leidinio Nr. 5427. Tiražas 30 000 egz. Popierius 70×90¹/₁₆ — 1 pop. l. = 2,34 sp. l.;
2,8 leid. l. Spaudė K. Poželos v. spaustuvė Kaune, Gedimino 10. Užsak. Nr. 1395

Kaina 20 kp

7—6—2

89—68V

V.L2
Se 55